

§ 9. 1. Przychody i rozchody w naturze powinny być księgowane według wartości rynkowej świadczenia.

2. Jeżeli przychodem w naturze jest nadzwyczajny dar, który został w całości przekazany przez kościelną jednostkę organizacyjną lub zakon instytucjom państwowym lub organizacjom społecznym powołanym dla celów opieki społecznej, taki przychód i rozchód może być księgowany w wartości poniesionych kosztów lub ewidencyjnie w wartości 1 zł.

§ 10. 1. Zapisy w księgach powinny być udokumentowane w sposób przewidziany przepisami art. 103 dekretu.

2. Zapisy w księgach uznaje się za należyte udokumentowane dowodami wewnętrznymi, jeżeli dowody te określają cel wydatków i zaopatrzone są w datę i podpisy osób, które bezpośrednio dokonały wydatków, i jeżeli wydatki te dotyczą:

- 1) kosztów przejazdów, diet i ryczałtów za noclegi w wysokości nie przekraczającej norm przewidzianych dla pracowników państwowych,
- 2) kosztów poniesionych na tragarzy itp.,
- 3) poniesionych kosztów transportu, jeżeli zgodnie z przepisami o przewozie kwity przewozowe są odbierane przy wydawaniu przesyłki, oraz kosztów dorożek, wózków ręcznych i rowerowych,
- 4) innych drobnych kosztów, które ze względu na swój rodzaj wyłączają możliwość uzyskania dowodu zewnętrznego i które nie przekraczają 1‰ przychodu.

3. Przychody ze składek i ofiar, na które brak jest odpowiednich dowodów, powinny być udokumentowane dowodami wewnętrznymi w formie protokołów podpisanych przez trzy osoby.

4. Zwalnia się kościelne jednostki organizacyjne i zakony obowiązane do prowadzenia ksiąg rachunkowych od udokumentowania dowodami zapisów w tych księgach przychodów, o których mowa w § 1 ust. 2. Zwolnienie nie dotyczy gotówkowych przychodów ze sprzedaży płodów z gospodarstwa rolnego.

§ 11. 1. Wszelkie zdarzenia podlegające ujawnieniu w księgach powinny być uwidocznione na odpowiednich kontach w dniu, w którym nastąpiły, a w księgach rachunkowych najpóźniej w dniu następnym.

2. Terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego właściwy w sprawach podatku dochodowego, zwany dalej „właściwym organem”, może na wniosek kościelnej jednostki organizacyjnej lub zakonu zezwolić na księgowanie w księgach rachunkowych powtarzających się drobnych przychodów lub wydatków w odstępach dekadowych lub miesięcznych. Nie dotyczy to składek i ofiar.

3. Z końcem każdego roku kalendarzowego księgi rachunkowe oraz księgi przychodów i rozchodów powinny być zamknięte w terminie do dnia 15 stycznia następnego roku przy równoczesnym sporządzeniu zestawienia wyników działalności z podziałem na poszczególne tytuły i rodzaje przychodów.

4. Księgi rachunkowe należy przechowywać przez lat 5, licząc od końca roku, którego księgi dotyczą.

5. Księgi przychodów i rozchodów należy dołączyć do rocznego zeznania podatkowego składanego zgodnie z przepisami dekretu.

6. Prowadzący księgi obowiązani są przechowywać przez okres podany w ust. 4 dowody stanowiące podstawę księgowania oraz wszystkie dokumenty wystawione w ramach istniejącego systemu kontroli wewnętrznej, jak również wszelkie inne dokumenty otrzymane w związku z osiąganymi przychodami i ponoszonymi wydatkami.

§ 12. 1. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego w szczególnie uzasadnionych wypadkach, na wniosek kościelnej jednostki organizacyjnej lub zakonu, może zezwolić na prowadzenie zamiast księgi rachunkowej innego rodzaju księgi, jeżeli księgi rachunkowe ze względu na charakter jednostki i rozmiar działania są niewystarczające do prawidłowego przedstawienia działalności jednostki, pod warunkiem, że księgi te będą zawierały zespoły kont dla przychodów i wydatków według rodzajów, wymienionych w księgach, o których mowa w § 3.

2. Właściwy organ może na wniosek strony zezwolić na prowadzenie i przechowywanie ksiąg wraz z dokumentami poza lokalem siedziby kościelnej jednostki organizacyjnej lub zakonu.

§ 13. Księgi, o których mowa w § 3, powinny być przed rozpoczęciem okresu rachunkowego przedstawione do poświadczenia właściwemu organowi.

§ 14. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1962 r. w sprawie prowadzenia ksiąg przez kościelne osoby prawne oraz zakony i kongregacje duchowne (Dz. U. z 1962 r. Nr 18, poz. 77 i z 1972 r. Nr 6, poz. 35).

§ 15. 1. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Księgi rachunkowe oraz księgi przychodów i rozchodów prowadzone na podstawie rozporządzenia wymienionego w § 14 prowadzi się do końca 1976 r. według dotychczasowych wzorów z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia, chyba że rozporządzenie zwalnia od obowiązku ich prowadzenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

159

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 8 lipca 1976 r.

w sprawie określenia wykroczeń, za które funkcjonariusze niektórych organów podlegających nadzorowi Ministra Komunikacji upoważnieni są do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego.

Na podstawie art. 67 § 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 116, z 1972 r. Nr 49, poz. 312 oraz z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 45, poz. 234) oraz w związku z § 1 pkt 2, 6 i 7 rozpo-

ządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 grudnia 1971 r. w sprawie nadania funkcjonariuszom niektórych organów uprawnień do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (Dz. U. Nr 35, poz. 308) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Funkcjonariusze administracji żeglugi śródlądowej są upoważnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i splawie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. z 1952 r. Nr 26, poz. 182 i z 1960 r. Nr 29, poz. 163).

2. Upoważnienia do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego wydają:

- 1) Minister Komunikacji — kierownikom inspektoratów żeglugi śródlądowej,
- 2) kierownicy inspektoratów żeglugi śródlądowej — inspektorom żeglugi śródlądowej.

§ 2. 1. Funkcjonariusze dyrekcji okręgowych dróg publicznych i rejonów dróg publicznych oraz liniowej służby drogowej są upoważnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone w art. 91, polegające na zanieczyszczeniu drogi, oraz w art. 85 § 1, art. 99 § 1 i art. 100—102 Kodeksu wykroczeń (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 114).

2. Upoważnienia do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego wydają:

- 1) naczelni dyrektorzy okręgów dróg publicznych — funkcjonariuszom dyrekcji okręgowych dróg publicznych,
- 2) dyrektorzy rejonów dróg publicznych — funkcjonariuszom tych rejonów i funkcjonariuszom liniowej służby drogowej.

§ 3. 1. Funkcjonariusze organów ochrony kolei są upoważnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. z 1970 r. Nr 9, poz. 76, z 1971 r. Nr 12, poz. 115 i z 1974 r. Nr 24, poz. 142), stanowiące naruszenie przepisów wydanych na podstawie art. 43 ust. 5 tej ustawy.

2. Upoważnienia do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego wydają:

- 1) Minister Komunikacji — funkcjonariuszom Komendy Głównej Służby Ochrony Kolei oraz komendantom okręgowym Służby Ochrony Kolei,
- 2) naczelni dyrektorzy okręgów kolei państwowych — pozostałym funkcjonariuszom organów ochrony kolei.

§ 4. 1. Funkcjonariusze organów sanitarno-epidemiologicznych kolejowej służby zdrowia są upoważnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone:

- 1) w art. 110—114 i art. 116—117 Kodeksu wykroczeń oraz w art. 145 tego kodeksu, zagrażające stanowi sanitarnemu,
- 2) w art. 32 pkt 7 i 10 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz. U. z 1970 r. Nr 29, poz. 245 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115).

2. Upoważnienia do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego wydają:

- 1) Minister Komunikacji — okręgowym inspektorom sanitarnym PKP,
- 2) okręgowi inspektorzy sanitarni PKP — podległym im funkcjonariuszom sanitarnych organów kontrolnych PKP.

§ 5. Upoważnienie do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego powinno zawierać: oznaczenie organu wydającego upoważnienie, datę wydania i okres ważności upoważnienia, podstawę prawną jego wydania, imię, nazwisko i stanowisko służbowe upoważnionego funkcjonariusza, numer legitymacji służbowej, określenie wykroczeń, za które funkcjonariusz może nakładać grzywny w drodze mandatu karnego, oraz określenie obszaru, na którym upoważnienie jest ważne. Upoważnienie powinno być podpisane przez osobę wydającą oraz opatrzone pieczęcią.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 13 kwietnia 1972 r. w sprawie określenia wykroczeń, za które funkcjonariusze niektórych organów podlegających nadzorowi Ministra Komunikacji upoważnieni są do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wydawania im upoważnień (Dz. U. z 1972 r. Nr 17, poz. 122, z 1973 r. Nr 37, poz. 217 i z 1974 r. Nr 46, poz. 278).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1976 r.

Minister Komunikacji: *T. Bejm*

160

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI MATERIALOWEJ

z dnia 12 lipca 1976 r.

w sprawie przekazania Państwowemu Inspektoratowi Gospodarki Paliwowo-Energetycznej uprawnień do nakładania kar pieniężnych za naruszenie przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej.

Na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1962 r. Nr 32, poz. 150, z 1971 r. Nr 12, poz. 117 i z 1976 r. Nr 12, poz. 71) i § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1976 r. w sprawie określenia zadań wynikających z ustawy o gospodarce paliwowo-energetycznej, które przechodzą do zakresu działania Ministrów Energetyki i Energii Atomowej, Górnictwa oraz Gospodarki Materialowej (Dz. U. Nr 27, poz. 155), zarządza się, co następuje:

§ 1. Uprawnienia Ministra Gospodarki Materialowej do nakładania kar pieniężnych na podstawie art. 18 ust. 2 i art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce

paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1962 r. Nr 32, poz. 150, z 1971 r. Nr 12, poz. 117 i z 1976 r. Nr 12, poz. 71) przekazuje się Państwowemu Inspektoratowi Gospodarki Paliwowo-Energetycznej.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 17 stycznia 1963 r. w sprawie przekazania Państwowemu Inspektoratowi Gospodarki Paliwowo-Energetycznej uprawnień do nakładania kar pieniężnych za naruszenie przepisów o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 3, poz. 19).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Materialowej: *E. Szym*